

mand, som berejser alle disse Steder og gjør sig bekendt med de forskjellige Forhold, og jeg havde Leilighed til for ikke lang Tid siden at erfare, at en saadan Tilfynsmand stred ind et Sted, hvor han ikke syntes, at Tilfynet var ordnet paa en tilfredsstillende Maade. Det er Noget, en mindre Kommune ikke kan gjøre, den kan ikke arrangere saadant Noget i større Stil, men det kan Kjøbenhavns Magistrat gjøre. Jeg fastholder altsaa, at i og for sig billigere jeg ligesaa lidt som andre af Udvalgets Medlemmer Magistratens og Landstingets Standpunkt i den Henseende, men hvis det skulde lægge Loven Hindringer i Veien, ville vi ikke for den Sags Skyld opgive at faae Loven sat igennem. Der vil jo være Leilighed til yderligere at forstikke sig om dette, eller komme Bisheden mere nær mellem 2den og 3die Behandling, og kunne vi saa komme til det Resultat, at Forslaget kan blive til Lov med Udskydelse af § 8, skal Ingen være mere fornøiet over det end jeg

Berg: Jeg vilde nødig have saaret Nogen med mine Udtalelser, og det forekommer mig, at den sidste ærede Taler mente, at jeg var gaaet hans Hjerte for Pleiebørn eller for Børn overhovedet, eller i det Hele for Noget af den Slags for nær. Det har tilvisse ikke været min Hensigt, jeg har ikke søgt at grave i Nogens Samvittighed, jeg mener kun, at Anskuelse, Grundene ere forskellige, Opfattelsen af vor Opgave lige over for denne Sag er forskjellig, det har jeg ment og forsvaret denne Mening. Magistratens Standpunkt er os imod, siges der. Er der Nogen af de Herrer, der kjender Magistratens Standpunkt i denne Sag? Hvor foreligger det? Hvorfor har Udvalget ikke aftrykt en Betænkning fra Magistraten, hvis den har havt en saadan, i sin Betænkning? Eller skulde det virkelig være kommet saa vidt, at vi ikke kunne frit og efter vort eget Skjøn behandle vort Lovforslag efter Indholdet, forinden vedkommende for Rigsdagen ansvarlige Ministerium har indhentet en Betænkning over Sagen fra Kommunalbestyrelsen i Kjøbenhavn? Hvad vil det sige — Magistratens Standpunkt? Hvem kan paaberaabe sig en saadan Urimelighed, som den ærede sidste Taler sagde, at Magistraten vilde hævne sig paa Pleiebørnene og beholde dem herinde i Smaagaderne og Gaderne, naar gode og kjærlige Hænder skulle tage sig af dem, eller gode Dine skulle tilse deres Ophold omkring paa Landet? Hvad berettiger det ærede Medlem til at sige det om Magistraten? Det Kjendskab, jeg har

til de ledende Kræfter i Magistraten, giver mig tilvisse ikke den fjerneste Ret til at tvivle om, at det ærede Medlems Betragtning der er urigtig. Jeg kjender Mænd der, hvis humane Sindelag er saa aldeles fjernet fra hele den Tankegang at ville hævne sig paa ustyldige Børn, fordi de ikke fik et uheldigt Standpunkt bekræftet gennem Lovgivningsmagten. Det vil blive aldeles umuligt, og rent psykologisk taget er det jo ogsaa aldeles urimeligt, der er ingen Narfagsforbindelse mellem de to Ting: Vor Beslutning og deres Opgave at sørge saa godt som muligt for Pleiebørnene i Kjøbenhavn. Jeg har nemlig bedt om Ordet for at forvare mig imod, hvis jeg i min Varme for Sagen selv skulde have saaret Nogen af dem, der have en anden Anskuelse. Det har ligget langt fra min Hensigt, men min Hensigt har rigtignok været: saa indtrængende som muligt at bede Thinget om at beslutte saaledes, at naar Loven gaar fra os, saa have vi gjort for vort Vedkommende, hvad vi kan, for at faae Loven anlagt saaledes, at det, vi sigte paa, er udtrykt i Loven, fuldt og helt, og saa faar de Andre bære Ansvar for Resten. Og jeg vil sige til det ærede Medlem — og der er ingen Storpolitisk, det er en gammel politisk Erfaring — at dersom man under en saglig Behandling vil delelægge en Sag, saa fravig strax i Begyndelsen det Standpunkt og sig: Vi maa nøies med det, vi have. Det er den Tanke: Holde vi blot ud, give De nok efter, der har været vor Ulykke i Smaat og i Stort. Her skulde den ikke være det. Her er det ikke os selv eller vogne Mennefters borgerlige Rettigheder, der er Tale om, her er det om dem, for hvem vi Alle burde føle os som Tilfyn og Værger. Derfor beklager jeg Flertallets Standpunkt, der er ingen Grund til det, jeg er vis paa, at der er en Del Misforstaaelser iblandt. Jeg har ikke hørt et Ord fra Justitsministeren, der siger: Jeg modtager ikke Loven, jeg vil ikke være med til at gennemføre denne humane Opgave, dersom ikke disse Bestemmelser blive staaende i §§ 8 og 1. Jeg skulde tværtimod mene, at enhver Minister med Glæde vilde gaa ind paa Loven, som vi affattede den ifjor ogsaa paa disse Punkter. Jeg beder undskyldte, at jeg har opholdt Thingets Tid derved, men jeg siger, at næst vor Opgave at værgе Folkethingets konstitutionelle Stilling, er ingen Opgave smukkere og betydningssfuldere end den, der gaar ud paa at fremme Opdragelsesværket i dets forskjellige Forgreninger, for at vi en Gang kunne naae til en Slægt her i Danmark, der giver bedre Haab om at bevare et selvstændigt Land end den Slægt, som nu lever.